

ΓΙΩΡΓΗΣ ΣΕΡΚΕΔΑΚΗΣ

Γράμμα τοῦ Χειμῶνα

ΟΙ ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΤΩΝ ΦΙΛΩΝ

ΑΘΗΝΑ 2018

Ο Γιώργης Σερκεδάκης γεννήθηκε στή Σίβα Ἡρακλείου.

Διαβάζει καί γράφει συστηματικά ποίηση καί δοκίμιο. Τελευταία ποιητική του παρουσία στην αγγλική, (μετάφραση Μάριου Β. Ραΐζη), στήν ἐτήσια ἔκδοση τῶν *Greek Letters*, τῆς Ἑταιρείας Ἑλλήνων Μεταφραστῶν.

Ἐργάστηκε στίς δημόσιες σχέσεις καί στό βιομηχανικό marketing σέ δύο πολυεθνικές.

ΕΡΓΑ ΤΟΥ ΙΔΙΟΥ

Ἀνθρωπόσημο, ποίηση, ἐκδόσεις Ἀπανεμιά, 1978, ἔξαντλημένο.

*

Ἀμφίλεκτα, ποίηση, ἐκδόσεις Διογένης, 1981, ἐκτός ἐμπορίου, ἔξαντλημένο.

*

Περί ἀνέμων καί ὑδάτων, ποίηση, ἐκδόσεις Διογένης, 1989, ἐκτός ἐμπορίου, ἔξαντλημένο.

*

Μπαμπά εἶναι μυστικό δέν τό λέμε, εἶναι μόνο γιά μάς, παιδικό, ἐκδόσεις Παράγραφος, 2018, ἐκτός ἐμπορίου.

Γράμμα τοῦ Χειμῶνα

ΓΡΑΜΜΑ ΤΟΥ ΧΕΙΜΩΝΑ
(Ποιήματα)

© ΓΙΩΡΓΗΣ ΣΕΡΚΕΔΑΚΗΣ
e-mail: giserkedakis@gmail.com
<http://www.perialla.gr>

Πίνακας εξωφύλλου: Αντώνης Απέργης

«Οί Έκδόσεις τῶν Φίλων»
Βιβλιοπωλεῖο ΚΟΡΑΛΛΙ
Πατησίων & Πολυτεχνείου 1 – 104 33 Ἀθήνα
Τηλ.: 210.52.000.77, 210.85.47.723
www.korali.com.gr

ISBN: 978-960-289-186-5

ΓΙΩΡΓΗΣ ΣΕΡΚΕΔΑΚΗΣ

Γράμμα τοῦ Χειμῶνα

ΟΙ ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΤΩΝ ΦΙΛΩΝ

ΑΘΗΝΑ 2018

στόν γιό μου

ΠΟΙΗΜΑΤΑ ΠΕΡΙΟΔΟΥ 1990-2009

ΠΑΛΙ ΕΔΩ

Πάλι ἐδῶ, στό ἴδιο σημείο
λές καί ὁ χρόνος μου σταμάτησε
λές κι ἡ ζωή μου δέν προχώρησε
κι οἱ δρόμοι μου ἔγιναν θάλασσες
οἱ μέρες μου ἔγιναν νύχτες
κι αὐτά τὰ χρόνια πού δέν ἔζησα
γίναν ἀέρας καί σιωπή.

ΔΡΟΜΟΙ

Δρόμοι
σέ κύκλους άδειανούς
καί κατευθύνσεις συγκεχυμένες
δρόμοι τής εγκατάλειψης
καί τής κραυγής
τής προσμονής καί τής έλπίδας
ξανά καί ξανά
δρόμοι νυχτερινοί καί άβέβαιοι,
δρόμοι θανάτου καί σιωπής
οί δρόμοι πού χαράζομε σήμερα.

ΚΡΥΒΟΜΑΙ

Άκόμα κρύβομαι
μέσα στους κύκλους
πού ζωγραφίζω.

ΣΚΑΡΦΑΛΩΜΕΝΟΣ

Σκαρφαλωμένος στο πατάρι τοῦ ἰσόγειου
σαράντα χρόνια ἀπ' τὶς ἑφτά ὡς τὶς τέσσερις,
πέρασες τὴ ζωὴ σου
μέσ στα βιβλία τῶν λογαριασμῶν
καὶ τοῦ ταμείου ἡμέρας,
μέ θέα ἀπεριόριστη στήν καπναιθάλη τῆς πόλης
καὶ ἄποψη σαφῇ
γιά τὴ φερεγγυότητα τῆς ἀγορᾶς
καὶ τὴν ταυτότητα τῶν ἐμπορικῶν δρόμων,
σαράντα ὁλόκληρα χρόνια
παραιτημένος καὶ μακάριος
μέ τὴ συνειδήσή σου ὑποθηκευμένη
σέ δέκα τετραγωνικά προοπτικὴ
καὶ ἓνα φάκελο δεδουλευμένων
σαράντα χρόνια ἀπ' τὶς ἑφτά ὡς τὶς τέσσερις,
ξόδεψες τὴ ζωὴ σου,
σέ ἐγγραφές καὶ σέ πιστωτικὰ σημειώματα,
σέ ἐλιγμούς καὶ καθωσπρέπει ὑποχωρήσεις,
σπουδάζοντας τὴ συμπεριφορὰ τῶν ἀριθμῶν
καὶ τῶν ἀνθρώπων
κατὰ τὸν τρόπο πού ἐξαργυρώνονται.

ΔΕΝ ΕΧΩ ΚΩΔΙΚΕΣ

Δέν ἔχω κώδικες
δέν ἔχω λόγια πιά.
Εἶναι πού χάθηκα
μέσα στίς λέξεις.

ΦΟΒΑΜΑΙ

Φοβᾶμαι
ώρα τήν ώρα, μέρα τή μέρα
τόν κόσμο πού ἀλλάζει μέσα μου
τόν κόσμο πού πεθαίνει μέσα μου
τόν κόσμο πού μέ ἔμαθε
νά σωπαίνω.

ΕΙΠΑ

Εἶπα νά ζήσω
κρατώντας τό χέρι σου.

ΝΥΧΤΑ ΜΑΒΙΑ

Νύχτα μαβιά καί πεντάρφανη
ξεκληρισμένη καί άπρόσωπη
νύχτα σκληρή καί νύχτα δική μου

...καί πώς μέ λόγια νά τό πῶ
πόσο μοῦ λείπεις μάμμα μου
πώς καί σέ ποιόν νά τό πῶ.

ΤΩΡΑ

Τώρα ψάχνω τή σκιά σου στίς πόρτες
καί στά παγκάκια τῆς πλατείας Ταχυδρομείου
πού κένταγες τά πρωινά,
μέ τά γυαλιά χαμηλωμένα
καί τήν ἔννοια σου πάνω μου,
μέ τή ζωή σου
στά χέρια τοῦ Θεοῦ καί στά δικά μου,
τώρα,
τώρα σέ ψάχνω στούς ψιθύρους τῆς νύχτας
καί σ' ἀπογέματα κομματιασμένα καί μοναχικά
μπολιασμένα
ἀπό τό θάνατο καί τόν πόνο σου.

ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ Η ΖΩΗ

Δέν εἶναι ἡ ζωὴ πού μοῦ ἔδωσες
ἀλλά ὁ τρόπος
νά μετρῶ τούς ἀνθρώπους
ἀπό τόν τρόπο πού τή μετροῦν.

ΕΙΝΑΙ ΠΟΥ ΚΑΠΟΤΕ

Είναι πού κάποτε
γράφαμε για τό θάνατο
τώρα τόν ζοῦμε
εἶναι πού κάποτε
τόν ἀψηφούσαμε τό θάνατο
καί τώρα τόν παρακαλοῦμε
νά πάει ἄλλοῦ.

ΜΕ ΦΟΒΙΖΟΥΝ

Μέ φοβίζουν,
τά πράγματα πού χάθηκαν
σέ ξεχασμένους δρόμους
σέ παρακάμψεις
καί σέ κομμένες γέφυρες
μέ τρομάζουν,
τά πράγματα πού αγαπούσα
καί προσπέρασα
καί κείνα γίναν ὄνειρο
ἔγιναν σιωπή,
κι ἔτσι παρέμειναν
πειθαρχημένα καί γαλήνια
σέ μνήμες πού σκοτώνουν,
σ' αἰῶρες πού μέ κυνηγοῦν.

ΓΡΑΜΜΑ

Συμπληρώσαμε κύκλους, σημειώσαμε αδιέξοδα
καταγράψαμε –άν ἔτσι λέγεται δηλαδή–
ὅ,τι ἦτανε νά ἀποτιμηθεῖ, ὅ,τι μπορέσαμε νά δοῦμε,
ἀπ’ ὅπου περάσαμε κι ὅπου χαθήκαμε
πότε μέ τήν ψυχή, πότε μέ τό μυαλό μας.
Συμπληρώσαμε κύκλους, τούς κύκλους μας,
σέ μιά ζωή πού μᾶς προσπέρασε
εἶπαμε ἀδικαιολόγητα, εἶπαμε ξαφνικά
γιατί δέν καταφέραμε νά τήν ἀγγίξουμε, νά μάθομε
τή γλώσσα τῶν ἄλλων, οὔτε νά νοιώσουμε ὅλα ἐκεῖνα,
τά ἐκ τῶν ὧν οὐκ ἄνευ, πού λέγαμε, ἄν θυμᾶσαι.
Καί μπερδευτήκαμε
τραβώντας δρόμους πού νύχτωναν γρήγορα
ἀκούγοντας φωνές ἀπορημένες,
φωνάζοντας κι ἐμεῖς μήν τρελαθοῦμε ἀπό μοναξιά,
σφίγγοντας μέσ στά χέρια μας τό πείσμα
γιατί δέν ἦταν δυνατόν, ἔτσι στό τσάμπα,
νά βλέπαμε τόν ἥλιο τό πρωί
πώς ἦταν τέλος πάντων ψέματα ὅλες ἐκεῖνες οἱ εὐχές
πού καρφισώναμε στή νύχτα,
μιᾶς καί δέν καταφέρναμε ν’ ἀφουγκραστοῦμε τή ζωή.
Κάποτε, λέγαμε πώς νοιώθομε, πώς θέλομε, πώς μπορούμε.
ῴστερα
μάθαμε νά διαπιστώνομε, ν’ ἀποτιμοῦμε, νά θυμόμαστε.

Γιά τήν ὥρα, αὐτά.

ΝΑ ΜΑΚΑΡΙΖΕΙΣ

Νά μακαρίζεις
τοῦ ἀνέμου τό κλάμα,
νά μακαρίζεις
πού μπορεῖς καί τ' ἀκοῦς.

ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΕΣ

Φωτογραφίες είπες πώς γίναμε
σ' ένα χαρτί πώς χώρεσε ή ζωή μας
σέ μιάν ύπογραφή πού ξεθώριασε
σέ έναν αριθμό πού ταξινομήθηκε
διαπιστεύτηκε σέ μνήμες
χειραγωγήθηκε σ' άναμονές
καί τέλειωσε καί πάει.

ΤΙΣ ΝΥΧΤΕΣ

Τίς νύχτες λιγοστεύουνε τά λόγια
οί στοιχημένες γραμμές καί τά σύμβολα,
ἀποτιμῶνται καί μηδενίζονται
στήν ἀριθμητική τῶν λέξεων καί τῶν στίχων,
ἐπίμονα ἐρωτήματα γίνονται
καί εἰκόνες θρυμματισμένες
πού ἀφήνουν τήν ψυχή καί τή θλίψη τους
κατάχαμα, νά κοιμηθοῦν.

Σ' ΕΤΟΙΜΟΠΟΛΕΜΕΣ ΑΝΑΦΟΡΕΣ

Σ' έτοιμοπόλεμες άναφορές
καί σέ προοπτικές μεθοδευμένες
ταξιδεύομε τό χαμόγελο τών παιδιών.
Πώς μέ τά λόγια νά τούς πείς
πώς δέν ύπάρχουν όνειρα
γιά νά κρατήσουν τή ζωή,
πώς δέν ύπάρχουν άνθρωποι
κοντά τους νά ζήσουν...

ΕΙΣΑΙ ΜΙΑ ΠΙΚΡΑ

Εἶσαι μιά πίκρα
π' ἀποκοιμῆται τό σούρουπο
στό παράθυρο.
Μέ τό χαμόγελο
καί μέ τό βάθος τοῦ δρόμου.
Θά σέ δῶ τήν ἐρχόμενη Ἀνοιξη
νά καθαρίζεις βλαστούς
καί νά πλέκεις καλάμια
στήν αὐλή σου.
Μά ὥς τότε,
κοιμήσου μιά νύχτα περισσότερο
νά μπορέσεις, νά κρατηθεῖς.

Μ' ΕΝΑ ΜΟΛΥΒΙ ΚΙ ΕΝΑ ΧΑΡΤΙ

Μ' ένα μολύβι κι ένα χαρτί
παίζω μέ τη ζωή μου.
Τή μιά τήν κλείνω σέ κουτιά,
τήν ἄλλη τήν πετῶ
πότε στό σύννεφο πού πάει γιά βροχή,
πότε στή νύχτα πού κοιμάται στό περβάζι μου
καί περιμένει.

ΔΕΝ ΕΧΩ ΝΑ ΣΟΥ ΠΩ

Δέν ἔχω νά σοῦ πῶ
κανένα παραμῦθι
κανένα ψέμα,
δέν ἔχω νά σοῦ δώσω
καμιάν ὑπόσχεση.
Ἐξαρτῶμαι
καί ἐπαναλαμβάνομαι
ὅπως κι ἐσύ.
Ἀπόψε, στό ὄνομά σου
γυρεύω τή ζωή μου.
Μή μέ προδώσεις
καί μή φοβηθεῖς.

ΣΤΗΝΟΜΕ ΤΟΙΧΟΥΣ

Στήνομε τοίχους
καί βάζομε στοιχήματα
πόσο θ' άντέξουνε στήν απομόνωση
καί στή σιωπή
πόσο θά προστατεύσουν τή ζωή
καί τόν εϋθραυστο κόσμο μας
άπό τούς περαστικούς ληστές
καί τούς πολιτισμένους τυμβωρύχους.

Εΐναι πού γίναν δύσκολοι οί καιροί
καί πάγωσαν τά όνειρά μας
σέ σταυροδρόμια δύσβατα
έτσι, καθώς δρομολογοϋνται
καί όρίζονται
άπό έναν οϋρανό φυλακισμένο στή νύχτα
γιά νά σκεπάζει τή γύμνια μας,
νά τιθασεύει τούς ρόλους τής στιγμής
πού έχουν γίνει πάμπολλοι,
έναλλασσόμενοι καί κουρασμένοι
άπό έναν οϋρανό πού καταγράφει
τυχαΐα περιστατικά,
μά καί κοινότυπες ιστορίες,
θέλω νά πω,
γιά τή ζωή όπού λυτρώνεται στή σιωπή
γιά τή ζωή πού ένταφιάζεται
καταμεσής τοϋ δρόμου, έρήμην μας.

Στήνομε τοίχους βάζομε όδοφράγματα
καί κάνομε άνυποψίαστοι εϋχές
έπικαλούμενοι τίς μνήμες
όπού ξεπροβάλλουνε
στή χαραμάδα τής πόρτας, τής στέρησης
καί τής παγιδευμένης μας φωνής.

ΔΕΛΤΙΟ ΚΑΙΡΟΥ

Τώρα τά πλοῖα μας
περνοῦν ἀπό ἄλλους δρόμους
φορῶντας χάρτινες σημαῖες
γεμᾶτες κύματα
δίνοντας λαθεμένα στίγματα
μέσα στή νύχτα.

ΧΩΡΙΣ ΠΥΡΑ

Καί καταθέτομε τήν πείρα μας χωρίς πυρά
μόνο μέ κάτι ἐμμονές βασανισμένες
πώς τάχα θά μπορούσαμε, μεμιᾶς
ν' ἀλλάξομε τό σκηνικό
τραβώντας τήν κουρτίνα πού κρύψαμε
τά ὄνειρά μας, ἐξαργυρώνοντας τίς ἐφεδρεῖες
ὅπου κρατήσαμε καλοῦ-κακοῦ
ἐκεῖνο τόν καιρό πού εἴχαμε περίσσευμα
πού εἴχαμε ψυχή,
λέω γιά κείνο τόν καιρό, ὅπου μπορούσαμε
καί κοιταζόμασταν στά μάτια.

ΨΑΧΝΟΝΤΑΣ

Ψάχνοντας

γιά τά σύνορα τῆς ἐλευθερίας μας
μέσα ἀπό κατασκευές προσχημάτων
γίναμε ἀνθρώπινα ὁμοιώματα
πού μεταφέρουν τήν ἀβεβαιότητα
καί τόν τρόμο τους
στόν πανικό τῆς ἐποχῆς.
Αὐτῆς τῆς ἐποχῆς πού θεριέψαμε
καί ὀλοένα δικαιολογοῦμε,
ὕπηρετώντας βίδες καί κουμπιά
πιστώνοντας ἐλπίδες, μετρώντας ἀδιέξοδα
καί νοσηρές ἀναμονές,
αὐτῆς τῆς ἐποχῆς πού σημαδεύει
καί φτωχαίνει τόν ἄνθρωπο.

ΣΤΙΣ ΣΧΙΣΜΕΣ

Στίς σχισμές τοῦ προσώπου μας
καί σ' ἄσπρα μαλλιά
ὀρίζομε τίς μεταθέσεις μας,
πιστοποιοῦμε τίς ἀναμονές
καί τήν ἀβάσταχτη ἐλπίδα,
τίς ἐπινοημένες προοπτικές.
Στίς νύχτες μας,
κοιμίζομε διαψεύσεις καί παράπονα
γιά ἀνθρώπους μοναχικούς
κι ἀνέκφραστους ἀποδέκτες
ἀποτιμώντας καί στοχεύοντας
σέ ἐπικείμενα
καί ὁρατά.

Ἐγκλωβιστήκαμε
σέ ἓνα κόσμο πού δέν γνωρίζουμε πιά
μέ ἀνθρώπους καθημερινούς
πού δέν μᾶς ἀναγνωρίζουνε πιά
καί δέν μπορούμε νά ξεκαθαρίσουμε
σοῦ λέω,
ἄν εἴμαστε μ' αὐτούς πού ζοῦν
ἢ μέ ἐκείνους πού πεθαίνουν.

ΠΕΡΑΣΕ Ο ΚΑΙΡΟΣ

Πέρασε ό καιρός, ό καιρός μου
καθώς βρισκόμουνα διαρκώς
ανάμεσα στό φῶς καί στή φλόγα
ανάμεσα στό κλάμα
καί στό γέλιο ενός παιδιοῦ
κι ἔτσι ξεχάστηκα
καί χάθηκα
μέσα στά μάτια σου καί στόν κόσμο
σέ μιάν ἐλπίδα κι ἓνα παράπονο.

ΓΙΝΑΜΕ

Γίναμε στόχοι
σέ άχυράνθρωπους έκτελεστές
σέ διεφθαρμένους
κρατώντας ανεπίδοτα γράμματα
μέ παραλήπτες τίς άναμονές μας.

ΜΕΤΑΚΟΜΙΖΩ

Μετακομίζω
κάθε πού νοιώθω τούς δρόμους κλειστούς
μ' ένα κομμάτι μου
όλο και κάπου νά ριζώνεται
όλο και κάπου νά ξεμένει,
συναρμολογημένο
σέ λεπτομέρειες και πρόσωπα,
σέ μνήμες και σιωπές παγιδεμένο,
σάν ένα αίνιγμα πού μέ αφήνει,
μετέωρο και σκεπτικό.

ΞΑΝΑ

Νά ξαναχτίσουμε τά ποιήματα εἶπαμε
νά ἐπιδιορθώσουμε τίς ἐμπνεύσεις μας
νά καταγράψουμε ξανά τίς περισυλλογές μας
καί νά συμπεριλάβουμε
τίς ὀπισθοβασίες καί τίς ἀναθεωρήσεις μας
τίς κλειδαμπαρωμένες μας δικαιολογίες
τίς ἀξιοπρεπεῖς ἐνοχές,
τήν ὑποχρεωμένη μας εὐπρέπεια.

Νά ξαναγράψουμε τά ποιήματα εἶπαμε
καί κατά ποῦ ἐπιβάλλεται πλέον
νά ἐνταφιαστοῦμε, μέ ἀρετή καί σύνεση.

ΟΡΙΣΤΙΚΑ

Μαζί σου πέθανε όριστικά
ένα άνυπεράσπιστο έρωτηματικό
έκτεθειμένο
άφοϋ δέν τά κατάφερε κατά πού όφειλε,
νά άποκατασταθεϊ
χωρίς νά δώσει μιάν εξήγηση τέλος πάντων
μονάχα πέθανε
μαζί μέ τό ένδεχόμενο μιās παραπάνω πλάνης
ίσως τήν πιθανότητα ενός πρόσθετου λάθους
ένός άκόμη θανάτου
ένός έπιπλέον καημού,
άν έννοεϊς.
Καί βέβαια μιλω για σένα
τώρα πού πέθανες για τά καλά
έτούτη τή φορά τήν τελεσίδικη
άσχετα άπό τούς σεσημασμένους θανάτους
πού έπιτέλεσες,
περιστασιακούς ή καί μεθοδευμένους
θανάτους άτυχεϊς
προσπαθώντας νά μεταφέρεις τό φόβο σου
νά ξαναντύσεις τήν ψυχή σου, κατά πού έλεγες
νά λυτρωθεϊς.
Σήμερα πέθανες όριστικά
κάτω άπό τό φως του άλαζονικοϋ ήλιου
τήν ώρα πού σου μάθαινε
τό πώς διαλέγει έπιλεκτικά, ποιούς θά φωτίσει
μέσα άπό λιακάδες άνοιξιάτικες
καί ποιούς θά κάψει, άνεξαρθήτως καιροϋ.

ΚΑΘΩΣ ΑΔΕΙΑΖΕΙ Η ΠΑΡΕΑ ΣΟΥ

Καθώς αδειάζει ή παρέα σου
καί λιγοστεύουνε οί φίλοι καί οί ζωντανοί
καθώς στενεύουνε τά περιθώρια
καί κλείνει ό κύκλος
δέν εἶναι ό θάνατος πού σέ τρομάζει
ἔτσι πού στέλνει προσκλητήρια παντοῦ
δέν εἶναι ή νύχτα πού σκεπάζει τούς νεκρούς
καί τή μνήμη τους
εἶναι ή ζωή σου, ή ξαρμάτωση καί ή ἀβέβαιη
καθώς τήν ξόδεψες
μετρώντας ἐνδεχόμενα
καί ἀριθμούς
κι ὄχι ἀνθρώπους.

ΠΕΝΤΕ ΑΤΙΤΛΑ

1.

Κι ή μοναξιά,
ἀκόμη νά ὀρίζει
τή ζωή
καί τή μοίρα μου.

3.

Πουλάω τά κομμάτια μου
ύπνωτισμένος καί μακάριος,
μέ μιά φωνή ἀπαρηγόρητη
σάν στοιχειωμένη
ἐξαργυρώνω τήν ψυχή μου
στίς μέρες πού περνοῦν.

3.

Χάθηκα,
μέσα μου χάθηκα.
Μήν μέ ρωτᾷς
νά σοῦ πῶ.

4.

Εἶναι πού πέρασε ὁ καιρός
ἐνῶ ἐγὼ λογάριαζα
πὼς ἔπρεπε νά περιμένω.

5.

Βαδίζω
πατάω κουμπιά
φῶτα σβησμένα
δέν ὀρίζω
τίποτα πιά.
Γεμίζω
κουτιά πλαστικά
σφυρίζω
κι ἡ ὥρα ἐννιά.

Σ' ΕΝΑ ΤΙΜΟΝΙ

Σ' ένα τιμόνι κουβαλώντας ψέματα
έξαργυρώνεις τή ζωή σου
για ένσημα θανάτου,
μοιράζοντας κι εισπράττοντας
τρόμο καί πανικό.
Γνωρίζεις καί παρίστασαι
σέ θλιβερές κι ασύδοτες συναλλαγές
μέ κωμικές ύποσχέσεις,
σέ μοιρασιές χωρίς αντίκρισμα,
στόχος σέ στόχους νεκρούς
καί διαμαρτύρεσαι πώς ύπομένεις.

ΕΣΥ

Ἐσύ,
νά μᾶς περιεργάζεσαι ἀπό ψηλά
κλεισμένος στό φῶς σου
κι ἐμεῖς
ἐδῶ, στά χαμηλά
χαμοσερνάμενοι καί φοβισμένοι
ψάχνουμε τό δικό μας τό φῶς.
Ἐσύ,
καταμεσῆς τοῦ οὐρανοῦ
ἀναπαυμένος στή δόξα σου,
μᾶς κοιτάξεις
μέσα ἀπό κανόνες κι ἀπό σήματα
σάν ὄνειρα χαρακωμένα
καί παραβιασμένα μυστικά
στήν κάψα τοῦ μεσημεριοῦ.
Νά εἶναι οἱ βροντές ἢ τά σύννεφα
πού σ' ἔκαναν ἀπόμακρο καί σκληρό
σέ ὅλα τοῦτα πού συντελοῦνται
στούς δρόμους πού μᾶς ἔταξες νά διαβαίνομε
στή μοίρα πού μᾶς ἔδωσες νά κουβαλοῦμε
καί τώρα τιμωρός;

Ταξιδέψαμε καί χαθήκαμε
καί τώρα σάν στρατιῶτες ἀποκαμωμένοι
ρωτοῦμε Θεέ μου
πότε τελιώνει ὁ πόλεμος αὐτός.

ΠΡΟΤΙΜΟΥΜΕ

Προτιμοῦμε τούς κύβους σας εἶπαμε
μᾶς προστατεύουν περισσότερο ἀπό τούς κύκλους
εἶναι λιγότερο εὐάλωτοι, λιγότερο ἐκτεθειμένοι,
εἶναι πιό ἀξιόπιστοι καί ἀσφαλεῖς,
μήν ἐπιμένετε
προσφέρονται καλύτερα
γιά ν' ἀκουμπήσομε τ' ἀδιέξοδα καί τίς σκέψεις μας
ἄν καταλάβετε
ψάχνουμε καταφύγια, γυρεύουμε κρυψῶνες,
μή χαθοῦμε
σέ τούτους τούς καιρούς τούς ξεδιάντροπους
πού ἀλλάζομε συνήθειες καί ἀντοχές.

ΣΕ ΚΥΚΛΟΥΣ

Σέ κύκλους
καί γραμμές ἀκαθόριστες
σέ ἀπορίες
καί σιωπές παραιτημένες
ξόδεψες τή ζωή.
Μές στίς σταγόνες τῆς βροχῆς
σέ ὄνειρα παγιδευμένα,
σ' ἕνα περίμενε.
Εἶπες περνάει ὁ καιρός,
εἶπες πώς φεύγανε τά τραῖνα
κι ἐσύ δέν ἔφυγες ποτέ.
Εἶπες, τήν ἄλλη φορά
μέχρι πού πέρασε ὁ καιρός
κι ἐσύ μεγάλωσες
μέχρι πού γέρασες
καί ποῦ νά τό πιστέψεις
ὅτι δέν ἔφυγες ποτέ
καί πῶς νά τό δεχτεῖς
πώς ὅλα αὐτά γιά σένα,
τίποτα δέ σημαίνουν πιά.

ΣΕ ΘΥΜΑΜΑΙ

Σέ θυμᾶμαι
σάν μία φιγούρα γερμένη στόν ὦμο μου
γεμάτη ἀνασφάλεια καί μοναξιά
σέ θυμᾶμαι
νά προσδοκᾷς, νά ὀνειρεύεσαι
κι ἄλλοτε πάλι
γιά ταξίδια νά μοῦ λές
σταματημένα
κι ὕστερα γιά καινούργιους πηγαίμους
γι' ἀναχωρήσεις
πού μαζί θά κινούσαμε
σέ θυμᾶμαι
σάν ἓνα λυπημένο χαμόγελο
πού κρύφτηκε ἀπορημένο
στά μακρυά σου μαλλιά
καί χάθηκε.

ΣΕ ΚΟΙΤΑΖΩ

Σέ κοιτάζω από μιά κόλλα χαρτί
βασανισμένη καί άνυπεράσπιστη
παγιδεμένη
νά μοῦ ζητᾷς βοήθεια
κι ἐγώ νά μήν καταλαβαίνω
νά μοῦ ζητᾷς βοήθεια
κι ἐγώ νά μήν πιστεύω
πῶς δέν μπορείς.
Σέ κοιτάζω από μιά κόλλα χαρτί
καί πάνω της ὁ οὐρανός μου
θαμπωμένος
καί πάνω της ὁ κόσμος μου
ξεκληρισμένος κι ἀδειανός.
Ἀπόψε, στό ὄνομα
ἐκείνης τῆς ζωῆς πού μοῦ ἔδωσες
κι ἐκείνης πού σέ πῆρε
στό ὄνομα ἐτούτης τῆς δικῆς μου ζωῆς
σέ φωνάζω.

Καί εἶσαι μακρινή καί ἀπροστάτευτη
κι ἐγώ ἀπορημένος, πάλι νά σέ κοιτῶ.

ΛΟΓΙΑ

Εΐμαστε τά λόγια πού ξεψύχησαν
γυρεύοντας τό δίκιο τους
μέσα άπ' τό δίκιο μιās ζωής
πού καπηλεύτηκε μέ τά χαμόγελα
ναρκοθετήθηκε μέ τίς κραυγές
καί όχυρώθηκε, στό άνάθεμα
καί στους ψιθύρους.
Εΐμαστε τά λόγια όπού ντρέπονται
καί πιά δέν θέλουν νά μιλοῦν
μιά καί μάς βρίσκουνε τά πρωινά
μέ λάμπες κρεμασμένες στά ταβάνια
νά ξενυχτοῦμε μέ τό φῶς τή μοναξιά
καί νά ξορκίζουμε τῆς νύχτας τίς σιωπές.

ΖΩΗ

Ζωή κλεισμένη στό φῶς
γεμάτη μέ κανόνες καί μέ σήματα
μέ όρισμούς καί φόβους
μέ παραβιασμένα μυστικά
στή μέρα πού έπαναλαμβάνεται
στή νύχτα πού θά ξανάρθει
στήν κάψα τοῦ μεσημεριοῦ

Ζωή σκληρή καί άμέτοχη
μέ ύποθέσεις καί πληγές
γιά όλα τοῦτα πού συντελοῦνται
σέ όσους μαζί σου ταξίδεψαν
πότε στό εἶθισται
πάντα στό πρέπει
κι έμειναν στό γιατί.

Κι άν ήσουν ή δική μας ή ζωή
κι άν ήσουν ή ζωή τῶν άλλων
έσύ 'σαι εκείνη πού μᾶς έταξες
μέρες σέ νύχτες νά κουβαλοῦμε
καί ύστερα μᾶς πέταξες
άλλους σέ λάθος ώρα,
άλλους σέ λάθος δρόμο
κι άλλους σέ λάθος άριθμό.

ΕΠΙΤΥΜΒΙΟ

Ίούνιος 2009

Κοριτσάκι μου, εικόνα, ἔγνοια καί καημέ μου.

Χέρι-χέρι, 30 χρόνια κρατήσαμε τή ζωή μας.

Κάποτε τή χαρά, τά ὄνειρα, τήν ἐλπίδα,
ὕστερα τό Γολγοθᾶ μας, τή μοναξιά, τό γιατί.

Μέ ἀκεραιότητα, ἐπάρκεια, εὐαισθησία καί
μυαλό, ἤθελες νά παλεύεις γιά τά δύσκολα
στή σύντομη ζωή σου, τήν ἄτυχη, τή σκληρή.

Δίκαια στερεώθηκες σάν ἄνθρωπος κι ἔτσι
θά λάμπεις, γιά πάντα,
στό φῶς τοῦ Χριστοῦ καί στή συνείδηση ἐκείνων
πού διάλεξαν νά ζοῦν μέ τήν ψυχή καί τήν καρδιά
χωρίς μικρότητες καί θλιβερούς εὐτελισμούς
μέ εὐγένεια καί ἥρωισμό.

Τώρα ἐπιστρέφεις στό χῶμα καί γίνεσαι μνήμη.

Ἐσύ ψηλά μέ τό Θεό κι ἐγώ στά χαμηλά, μόνος
μέ τό παράπονο καί τό θρήνο μου
γιά σένα Μαρία Ζωή καί Γυναίκα μου, πού ἤξερες
τή γλώσσα τῶν ἀνθρώπων καί τῶν πραγμάτων
γιά σένα πού ζοῦσες μέ τό διάβασμα
μέ τά ποιήματα, τή μουσική, τίς ζωγραφίες,

για σένα καμάρι μου
πού γιάτρενες τόν κόσμο, χωρίς νά γιατρευτεῖς
για σένα πού μοῦ ἔφυγες καί σκορπίστηκα
καί τώρα μέ ποιὰ λόγια νά μιλήσω καί σέ ποιόν.

ΤΗΣ ΜΑΡΙΑΣ

Δεκέμβρης 2009 στίς 9.

Νύχτα πού σκεπάζεις τά πέλαγα
πού κουμαντάρεις καί όδηγεῖς τήν άστραπή
στή θάλασσα καί στό τιμόνι τοῦ καραβοκύρη
έκείνου πού ξορκίζει μέσ στά κύματα
τή μοίρα του καί τόν τρόπο,
νύχτα πού νανουρίζεις προσδοκίες καί καημούς
ντυμένη μέ πεφτάστερα καί μέ φεγγάρια
νύχτα τῆς αλύτρωτης λύπης,
τοῦ φόβου καί τῆς έγκατάλειψης
νύχτα δική μου καί νύχτα τῆς Μαρίας μου
πού έφυγε γιά σένα
καί τώρα άναπαύεται στά πόδια σου
στή σκέψη μου καί στήν ψυχή μου
μήν τήν τρομάζεις,
μήν τή φοβίζεις σέ παρακαλῶ,
προστάτεψε τό κοριτσάκι μου
άπό τό ξεροβόρι κι άπό τή βροχή
φώναξε τούς άγγέλους σου,
φώναξε τήν πανσέληνο καί τά άστέρια
γιατί τούς εῴχαμε έμπιστευτεῖ όνειρα καί εϋχές
καί τώρα όφείλουν νά γλυκάνουνε
τόν πόνο καί τήν πίκρα της
γιά τόσα πράγματα
πού άδिका τῆς στέρησαν, ό οϋρανός σου κι ό Θεός.

Νύχτα τῶν ανθρώπων
όπού κοιμοϋνται ξάγρυπνοι γιά πάντα,
χωρίς τό φῶς τούτου τοῦ ήλιου
κρατώντας συντροφιά

σέ ἀτελείωτα ποιήματα καί ἀποσιωπητικά
νύχτα τῶν ὑπεσχημένων ὀνείρων,
νύχτα τῆς Παναγίας μας
καί τοῦ Χριστοῦ τούτου τοῦ κόσμου,
τοῦ ψεύτη καί τοῦ ἄδικου
πού ἀσελγεῖ στή μοίρα τῆς καρδιάς καί τῆς τύχης,
ἐλέησε τή Μαρία μου
πού τώρα κείτεται στόν οὐρανό καί στό χῶμα
παραδομένη στοῦ Θεοῦ τόν καιρό.

ΝΑ ΣΟΥ ΜΙΛΗΣΩ;

Νά σοῦ μιλήσω
γιά τά φεγγάρια πού πνίγηκαν
στό νερό τῆς βροχῆς
κάτι ἀνοιξιάτικες νύχτες
πού μέθυσαν, πού νύσταξαν καί χάθηκαν,
νά σοῦ πῶ,
γιά μένα νά σοῦ πῶ,
τό πῶς μεγάλωσα καί γέρασα στά ξαφνικά
σέ δύο βδομάδες
πού ἔτρεχαν μαζί μου γιά νά μποῦν
ἀπό ἓνα παράθυρο νοσοκομείου
Φλεβάρη καιρό;

ΛΕΙΠΕΙΣ

Ἐσύ,
κραυγή τῆς ἀστραπῆς καί δάκρυ
φυλακισμένο κι ἀπροχώρητο
στίς ζωγραφιές ἀτελείωτων στίχων
στά πρέπει τῶν ἀνθρώπων
όπου θυμοῦνται καί νοιάζονται
ἐσύ τοῦ τίποτα ἢ τοῦ ὅλα
λείπεις ἀπό παντοῦ
ἐνῶ ὑπάρχεις στά πάντα.

ΠΟΙΗΜΑΤΑ ΠΕΡΙΟΔΟΥ 2010-2017

ΑΚΟΜΗ

Άκόμη περιφέρω τή ζωή μου
σέ ἀδιέξοδα,
κλείνω τή μοναξιά μου
σέ σιωπηλούς τοίχους.
Παντοῦ ὁ θάνατος караδοκεῖ
κι ἐγώ νά ψάχνω μέσα του
νά ζήσω.

ΣΤΗΝ ΙΔΙΑ ΣΕΙΡΑ

Στήν ἴδια σειρά
αὐτός πού ἀκονίζει μαχαίρια
κι αὐτός πού μετράει τά ἀστέρια
στήν ἴδια σειρά,
αὐτός πού σκοτώνει
κι αὐτός πού πληρώνει
στήν ἴδια σειρά
ἓνας σταυροκοπιέται
ὁ ἄλλος καταριέται
ὁ ἓνας σέ φιμώνει
κι ὁ ἄλλος σέ σταυρώνει
καί σοῦ γελᾷ.
Ἀνάβουν οἱ σηματοδότες
πειθαρχημένοι στρατιῶτες
μέσ στή σειρά
μέσα στ' ἀγιάζι
κάποιος τρομάζει
ὁ ἄλλος σαρκάζει
λές, δέν πειράζει
στήν ἴδια σειρά,
ἓνας παραπονιέται
ὁ ἄλλος δέ μιλιέται
ὁ ἓνας εἶναι προδότης
κι ὁ ἄλλος Δόν Κιχώτης
ὁ ἓνας μέ μαχαίρια
κι ὁ ἄλλος μέ τ' ἀστέρια
νά τά μετρᾷ.

ΟΠΩΣ

Μεγαλώσαμε
σάν τά μαντάτα πού ταξιδεύουν
σέ στόματα άνεύθυνα,
όπως τά φύλλα
πού κιτρινίζουν στή γή τό Φθινόπωρο
όπως τό γέλιο,
όπού χάνεται σέ πρόσωπα
πού θέλουνε νά τό κρατήσουν
μά δέν μπορούν.

ΔΕ ΒΡΕΧΕΙ

Δέ βρέχει
κι είναι παρατημένες οί σημαίες μας
σέ σκονισμένους δρόμους
σέ ξεβαμμένους ιστούς
φορώντας τρομαγμένα όνειρα
καί άγονες διαμαρτυρίες
έκτεθειμένες
στήν κούραση καί στή θλίψη μας.
Έξω άπ' τό παράθυρο
πηγαινοέρχεται ό καιρός
κρατώντας σ' ένα κοντάρι τά ρούχα μας
θρυμματισμένη εικόνα
πού μās βαραίνει τά μάτια.

Δέ βρέχει
τό νέφος γαντζωμένο στά παράθυρα
καί σ' ένα αίσθημα πνιγμού πού άργοσαλεύει
στήν πόλη αυτή πού διαρκώς καταθέτουμε
τή σιωπή καί τό θάνατο.

Δέ βρέχει
καί πώς νά ξεπλυθούν τά όνειρα,
πού περιμένουνε
νά ζωντανέψουν οί σημαίες μας,
πού περιμένουνε
νά ξαναγεννηθούν.

ΞΕΧΑΣΤΗΚΑ

Ξεχάστηκα
πίσω από τις κλεισμένες τίς πόρτες
μέ τη νύχτα
νά περπατάει στο περβάζι μου σιωπηλή
χρόνια τώρα,
προσπαθώντας νά χωρέσω τή μοίρα μου
μέσα σέ λέξεις
νά ταξιδέψω στήν απόσταση πού μέ χώριζε
άπό τό μολύβι καί τό χαρτί
ν' άφουγκραστῶ τή φωνή καί τό κλάμα μου,
νά μιλήσω.
Μά θά θυμᾶμαι πάντοτε
ἐκείνη τή σκιά
όπού μετροῦσε τά νύχια της στόν καθρέφτη
ἐκείνη τή σκιά
πού μέ κορόιδευε, πού μέ φοβέριζε
κι ἐγώ άποροῦσα
χωρίς νά ξέρω γιατί.

ΘΑ ΣΕ ΠΟΛΕΜΗΣΩ

Θά σέ πολεμήσω Κύριε
μέ ματωμένα βαμβάκια από θρομβωμένες φλέβες,
δάκρυα από κολλύρια κι όράσεις περιφερικές,
μέ άναρωτημούς, μπουνιές καί κλάματα άπελπισμένα.
Σοῦ προσευχήθηκα πολλές φορές
άλλοτε από μέσα μου κι άλλοτε φωναχτά
σέ χρειαζόμουνα, σοῦ ζήτησα βοήθεια
κι ἐσύ δέν καταδέχτηκες
οὔτε μοῦ ἀποκρίθηκες ποτέ.

Θά σέ κυνηγήσω Κύριε
μέ τή δύναμη τοῦ θυμοῦ καί τῆς άνημποριᾶς
ένός ἀνθρώπου πού θόλωσε,
μές στή ματιά τοῦ βουνοῦ καί τοῦ σύννεφου,
τήν ώρα πού γεννοῦν τό φόβο
τήν Άνάσταση καί τή βροχή,
τήν ώρα πού όρίζουνε τή δόξα σου
θά σέ κυνηγήσω σάν άντρας, νά σέ ρωτήσω γιατί.

ΑΣΕ ΜΕ

Άσε με
νά κοιμηθῶ στά μάτια σου καί νά κλάψω
τώρα πού δέν ξέρομε τί πρέπει νά ποῦμε
τώρα πού δέν ἔχομε τί ἄλλο νά ποῦμε
πιά.

ΣΚΟΡΠΙΑ

1.

Άγγίζω τό χέρι σου
για νά σκεπάσω τό φόβο μου.

2.

Όλοένα, ή νύχτα
βαθαίνει μέσα μου.

3.

Καί ή ζωή
θά προχωράει άμίλητη
σκορπίζοντας στους δρόμους
τίς μάσκες μας.

4.

Μέ τά μαλλιά μας π' άσπρίσανε
άπέκτησαν όρίζοντα οί μεταθέσεις μας
παράπονα οί νύχτες
καί έτσι πορευόμαστε
έγκλωβισμένοι
σέ ένα φάσμα επικειμένων
μέ μία τροχιά όρατή
καί έτσι πορευόμαστε
μέ άνεκπλήρωτους στόχους
σέ άδιέξοδες προοπτικές.

ΤΑ ΛΑΘΗ ΜΑΣ

Ντυθήκαμε τά λάθη μας
καί βγήκαμε στους δρόμους.

ΔΕΝ ΞΕΡΩ

Δέν ξέρω πώς αρχίζουν
οί ιστορίες αυτές.
Έμαθα μόνο,
πώς τελειώνουν.

ΔΡΟΜΟΙ

Λέμε οί δρόμοι
οί δρόμοι πού περάσαμε καί αγαπήσαμε,
τά σπίτια
τά σπίτια μας πού τώρα στέκονται σιωπηλά
στό βουητό τῆς βροχῆς
σάν δέρνει μουσκεμένη τά παραθυρόφυλλα
λέμε, πάντα μας λέμε
γιά κάτι δωδεκάχρονα ἀπογέματα
πού στέκονταν τά ὄνειρα στά ἔξω μπαλκόνια
κοιτώντας κορυφές
κι ἐκεῖ ξεχάστηκαν καί φύγαν.

ΘΕΑΤΗΣ

Καί μένεις πάντα ό θεατής
καθώς φυτρώνει ή ζωή
άπό ένα σπόρο
καθώς αλλάζει
μεγαλώνει καί άπορεί
κι ύστερα
ξεριζώνεται μονοστιγμής
σπασμένη κλωστή
καί μένεις μέ ένα φόβο
πού δέν άντέχεις, ούτε μπορείς.

ΣΙΩΠΕΣ

Μνηήμες πολύχρονες
χτισμένες στοῦ καιροῦ τίς σιωπές
πάνω σέ δρόμους καί τοίχους
ἐκτεθειμένες ξένες καί μοναχικές,
κάποτε ξένες
καθώς τίς συναντᾷς ἀμίλητος
ὀκτώ ἡ ὥρα τό πρωί πού βιάζεσαι
καί τρεῖς τή νύχτα
πού λές πώς ὀνειρεύεσαι
γιά νά ξεχνᾷς.

ΕΠΙΕΣ

Εἶπες περνάει ὁ καιρός, εἶπες ἀλλάζει
καθὼς ἀλλάζει δρόμο ἢ βροχή καὶ ὁ ἄνεμος
πάνω στὰ τραῖνα, σάν ξεφορτώνουν
στοὺς σταθμούς.

Κι ἂν ἦταν φίλε μου μικρὴ ἐτούτη ἡ ζωὴ
βαλθήκαμε καὶ τὴν ξοδέψαμε στό τσάμπα
πότε σέ κύκλους καὶ γραμμὲς ἀκαθόριστες
πότε σέ ἀπορίες καὶ σιωπὲς παραιτημένες
σέ ἀναμονές καὶ ὄνειρα
πού παγιδέψαμε ἐμεῖς.

Τώρα

τί νά μοῦ πεῖς γιὰ τὴ βουή καὶ τόν ἄνεμο,
τί γιὰ τὰ τραῖνα μέ τίς ἐλπίδες,
γιὰ τὴ βροχή πού μούσκεψε τὴ νύχτα μας
σέ ὄνειρα δικαιολογίες καὶ δισταγμούς.
Τί νά μοῦ πεῖς;

ΧΤΙΖΟΜΕ ΤΗ ΖΩΗ ΜΑΣ

Χτίζουμε τή ζωή μας μέ ζαριές
πάνω σέ πόρτες πού σφαλνοῦμε
σ' ἓνα σταυρό χωρίς Θεό
ἀποκαΐδια καί ἀποκοτιές
π' ὀλημερίς μας κουβαλοῦμε
μέ ἐτοιμόρροπο ἱστό.
Παίζουμε τή ζωή μας στίς ζαριές
καί ὅπως χάνουμε ξεχνοῦμε
νά κάνουμε λογαριασμό
μ' αἶμα νωπό γράφομε συνταγές
στόν πήχη πού ἀκροβατοῦμε
καί δέν ρωτοῦμε τόν καιρό.

ΑΛΛΟΙΜΟΝΟ

Σπασμένες πόρτες, ραγισμένοι καθρέφτες.
Εἶναι ἡ ἀπώλεια τῆς φωνῆς
τοῦ φόβου καί τοῦ ὑπολογισμοῦ
εἶναι ἐκεῖνα τὰ χιλιόμετρα τῆς Ἐθνικῆς
μέ τούς νεκρούς στά ρεῖθρα
νά περιμένουν τό γιατρό, ν' ἀναγνωρίσει
τόν ἐπιτέλους θάνατο.
Μέ χειροπέδες τ' ἀπογέματα τελειώνουν
καί τό πρωί
πλένονται μ' ἐφιάλτες καί μέ δάκρυα
ξανά.
Ἀλλοίμονο γι' αὐτούς
πού ἀκόμη κρύβονται στά παραμύθια
καί ξεδιπλώνουν τή ζωή,
στίς ἀποστάσεις καί στά συντρίμια τους.

ΜΠΑΡΜΠΟΥΤΙ

Ἡ ζωή μας γεννήθηκε στό καφενεῖο
μέ τό βιδάνιο ἀπό τό μπαρμπούτι
γιά τό καλό τοῦ χρόνου καί τῆς ζωῆς.
Ὕστερα μεγάλωσε στούς δρόμους
ταξίδεψε σέ ἐνδεχόμενα
καί δίχως νά τό καταλάβει δηλαδή
ξοδεύτηκε,
σ' ἐπαναλήψεις καί συνήθειες
καί χάθηκε καί τέλειωσε καί πάει.

Σ' αὐτό τό σπίτι πού κάθεται ὁ ἥλιος
στήν ψάθινη καρέκλα τῆς αὐλῆς,
σ' αὐτή τή μέρα πού τουρτουρίζει ὁ χιονιάς
κι ἓνα σπουργίτι πεινασμένο σάν χτυπᾶ
τό παραθύρι τῆς κουζίνας,
καταθέτω τά χίλια μου χρόνια
καί τά μύρια μου ὄνειρα,
σέ μιά ζαριά πού δέν ἔριξα
κανένα ἡλιοκαμένο Σεπτέμβρη ἢ Γενάρη
–τό ἴδιο κάνει– ὅμως ἐγώ
ὀρκίζομαι
ὅτι δέ σύχναζα στά καφενεῖα, ποτέ.

ΕΑΥΤΟΥΛΗΔΕΣ

Κάποτε λέγαμε
γιά τίς κλεισμένες πόρτες,
γιά τῶν ἀγγέλων τά φτερά,
γιά τήν ἐλπίδα.
Τώρα,
μές στίς τσαλακωμένες μας ἀποσκευές
τακτοποιοῦμε, μικρόψυχους
καί ξεχαρβαλωμένους ἐαυτούληδες,
μεταλλαγμένους κιβδηλοποιούς εἰδῶν
καί ἰδεῶν,
καταχωροῦμε ἀγνώστους
σέ στημένα παιγνίδια.

ΞΟΔΕΨΑ ΤΗ ΖΩΗ ΜΟΥ

Ξόδεψα τή ζωή μου
ἀκροβατώντας σ' ἐπάλληλα ὄνειρα
σέ προσμονές ἀκαθόριστες
καί μεταθέσεις διαρκεῖς
ἀνοίγοντας παράθυρα διαρκῶς
μιά πρὸς τό θάνατο
καί μιά πρὸς τόν κόσμο.

Ξόδεψα τή ζωή μου
κατὰ τόν τρόπο τῶν ἀνθρώπων
πού διαμαρτύρονται
κατὰ τόν τρόπο τῶν ἀνθρώπων
πού ἐπιμένουν νά περπατοῦν ζωντανοί
ἰχνηλατώντας τόν καιρό μέ τό αἷμα τους
μέσα ἀπό στίχους μοναχικούς
καί ἱστορίες παγιευμένες
δίχως προοπτικές, συσχετισμούς
καί ἀνταλλάγματα,
χωρίς κανόνες
ἀκολουθώντας τούς δρόμους τῆς καρδιάς
καί τῆς μοίρας τους.

Ξόδεψα τή ζωή μου
λεξιθετώντας τή βροχή καί τό σύννεφο
κι ἀναμεσῖς τους διαγράφοντας κύκλους
ἔτσι πού νά χωρούσανε τά παραμύθια μου
μαζί τους γιά νά ταξιδέψω
καί νά κρυφῶ.

ΜΕΘΥΣΤΕΡΑ

Ἀπ' τὰ βαθειά ἀνέσυρα
κουτιά ἀπό ληγμένα φάρμακα,
μισογιατρεμένες σιωπές
κι ἀπόπειρες ταξιδιῶν.
Ἐχτισα πόρτες καί σκεπές
μέ συναρμογές πρόχειρες
ἴσα μὴν πέσουνε καί διαλυθοῦν,
ἴσα γιὰ νά προστατευτοῦν
ἀπὸ τή βροχή καί τό φόβο.
Ὑστερα,
ξεδίπλωσα μία πολυκαιρισμένη σημαία
ζωγράφισα τό ὄνομά σου
μέ στυμμένα νυχτολούλουδα καί γαρύφαλλα–
ποῦ μπογιές– καί τήν κρέμασα.
Ὅταν σέ βρῆκα
καλλιεργοῦσες ἀνέμους,
χειραγωγοῦσες ποιήματα
καί κόλλαγες μεταλλικά φτερά
σέ φῶτα Νέον, μέ ὀξυγόνο.
Ξαφνικά πῆρε νά φυσάει
φύσαγε, φύσαγε, φύσαγε,
ἔπιασε φωτιά, γλῶσσες θεόρατες
κάψανε διαβατάρικα σύννεφα
καί ἦρθε ἡ βροχή
καί ὅλα γίνανε βροχή, φωτιά κι ἀπόγνωση
καί λάσπη.
Νά θυμᾶσαι ἐκεῖνο τό πρωί
εἶχα πάρει ἀπό ἔθνικ κατάστημα
ἓνα ἀνοιχτόχρωμο σάλι μέ κρόσσια γήινα,

για νά ταιριάζουνε στο μαῦρο σου σακάκι
μέ τά ιδρωμένα καπνόφυλλα,
πού φύλαγες στη μέσα τσέπη
ίστορία καί κειμήλιο.
Εἶχα ἀγοράσει ἀκόμη κι ἓνα πουκάμισο οὐρανί
ἄσπρο καί οὐρανί
πού θά φοροῦσα σέ μεθύστερες ἡμέρες
για νά σοῦ πῶ καλημέρα.
Μά τά ’βαλαν σέ τσάντα χάρτινη,
δίχως διεύθυνση καί φίρμα
κι ὅπως τά βρῆκε ἡ φωτιά καί ἡ βροχή
χάθηκαν, χάθηκαν, χάθηκαν
καί οὔτε στάχτη.

Νά θυμᾶσαι, πῶς μοῦ χρωστᾷς.

ΓΙΕ ΜΟΥ

Τοῦ Γιάννη – Ἰούνιος 2013

Γιέ μου, λίγο πιά πρίν δέν ὑπῆρχες.
Ὡς τότε, ἐγώ
τσουρουφλιζόμουνά στό φῶς τοῦ κεραυνοῦ,
ἀναρωτιόμουνά κάθε πού κυνηγοῦσα ἐλπίδες
–κάποιες τίς κατασκεύαζα–
καί προσπαθοῦσα
καί πάθαινα καί μάθαινα,
χωρίς νά ξέρω, τίποτα περισσότερο,
ἀπό διαψεύσεις, ἀντοχές, κυνηγητά
τίποτα περισσότερο ἀπό τούς δρόμους
πού οἱ ἀθροίσεις λιγοστεύουν τή ζωή
καί τά πράγματα
σάν ταξιδεύουν ἀδιάφοροι
τίς σιωπές τῶν ἀνθρώπων
μέ χίλιους λόγους γιά νά τρελαθοῦν.

Σέ ὄνειρεύτηκα νά χτίζεις παραμύθια
νά τά στολίζεις μέ ἀριθμούς καί μέ ὀνόματα
ὑστερά νά τά κρεμᾷς μέ ἀνεμόσκαλες
ἀπό τό φῶς τοῦ φεγγαριοῦ
νά μήν τά φτάνουν οἱ κακοτοπιές
καί τά ξοδεύουν.
Ἄλλοτε πάλι, πώς ζωγράφιζες
αὐλές καί γλάστρες μέ βασιλικό κι ἀγιόκλημα
παράθυρα μέσ στόν ἀέρα ἀνοιχτά
γιά νά περνοῦν ἀνέγγιχτες οἱ μυρωδιές
καί ἀτσαλάκωτα τά ὄνειρά σου.

Σέ ἀγάπησα τότε πού δέν σέ εἶχα.

Σέ ἔβλεπα δικό μου
στά πρόσωπα ξένων παιδιῶν
νά ρωτᾷς καί νά γυρεύεις τόν κόσμο
πάνω σέ ἀλογάκια ξύλινα,
νά μπουσουλᾷς καί νά κρατᾷς τό δάχτυλό μου
καί ὅπως σέ κοιτοῦσα ἔλεγα μέσα μου
νά δεῖς τί θά σοῦ ἔχω ἐγώ,
ἔλα νά δεῖς.

Φεγγάρι, φεγγαράκι μου γιέ μου μονάκριβέ μου
ἦλιε καί ἀστεράκι μου μικρούλη καί ἀητέ μου.

Ἀπρόσμενε, μικρέ μου ἀρχηγέ,
μάτια συνεπαρμένα πού τρυγοῦν
τό φῶς, τήν εὐχή, τή λαχτάρα
φωνούλα πού ὀρίζεις τῶν ὀνείρων τήν τροχιά
ἐσύ μοῦ ἔμαθες,
ὅτι στεριώνουνε τά παραμύθια σάν γεννιοῦνται
ἀπό τήν ἔγνοια τῆς ἀγάπης καί γιά τό δίκιο τῆς ζωῆς.

Τώρα, θά μοῦ δείχνεις, θά σοῦ δείχνω
καί θά τραβήξουμε μαζί
μέ τίς φωνές καί τή δροσιά τῆς Ἀνοιξῆς σου
σέ τόπους πού ὑπόσχονται πῶς ξαγρυπνοῦν τά ὄνειρα
σέ δρόμους πού δέν τά ρίχνουν στούς γκρεμούς.

Νά θυμᾶσαι,
ἐπειδή σέ ἀγαποῦσα ἀπ' τόν καιρό πού δέν σέ ἤξερα
σέ ἀγαπῶ καί θά σέ ἀγαπῶ καί ὅταν δέν θά μ' ἔχεις.
Μόνο, μή μέ ρωτήσεις ἀστεράκι μου
γιά ὅλα τοῦτα,
γιατί δέν φτάνουνε τά λόγια μου γιά νά σοῦ πῶ.

ΤΑΞΙΔΙΑ ΣΙΩΠΗΣ

Μνηήμες πού ρίζωσαν
στους δρόμους όπου περπατῶ
στίς ζωγραφιές πού ξεσκονίζω
στά σκεπασμένα χρώματα
μέ τά καρφιά.

Μνηήμες τῆς φυλλωσιᾶς
καί τοῦ ἀέρα πού στεγνώνει
τό δάκρυ τοῦ σύννεφου
μνηήμες ἀγγέλων ἀκατοίκητες
στόν οὐρανό πού κοιτάζω.

Μνηήμες τῶν ταξιδιῶν τῆς σιωπῆς
τῆς βροχῆς καί τῆς πέτρας
μνηήμες τοῦ σούρουπου
όπου ματώνει κι ἀναπαύεται
σέ βλέμμα ὑγρό.

Μνηήμες πολύχρονες πού συναντῶ
σέ δρόμους, σέ δέντρα, σέ τοίχους.

ΥΣΤΕΡΑ ΟΙ ΣΙΩΠΕΣ

“Υστερα οί σιωπές
ξεκίνησαν νά κατεβαίνουνε από τά κάδρα
χωρίς νά ἔχουν ἐντελῶς ἀποκαθλωθεῖ
κατέβαιναν
καί ὅλο κάτι τίς κρατοῦσε
κάτι σάν δισταγμός
μετέωρες καί ἀναποκατάστατες,
ἀδιαμαρτύρητες κι ἐγκλωβισμένες
σάν τόν ἀέρα πού σκεπάζεται στά σύννεφα
νά κοιμηθεῖ καί ξεχνιέται,
τήν ὥρα πού πηγαίνουν γιά βροχή.

Ο ΑΕΡΑΣ

Γιά τὰ πανιά καί τό ταξίδι εἶναι ὁ ἀέρας ἔλεγαν
γιά νά στεγνώνει τὰ ροῦχα τὰ νοτισμένα χῶματα.

Ἐγώ τόν ἔμαθα μέ τίς ἀναπνοές, τήν κοκκινόσκονη τοῦ Λίβα
μέ τὰ καράβια καί τὰ κύματα.
Τόν ἔζησα, μέ τό χιονόνερο πού τρύπωνε στά λιόδεντρα ὁ βοριάς
μουσκεύοντας σκασμένα πρόσωπα καί χέρια,
τόν ἔβλεπα, στή σκόνῃ τοῦ καλοκαιριοῦ
ν' ἀσπρίζει τό περίγραμμα τῆς ἀστιβίδας
νά κουλουριάζεται ἀπάνω σέ πεζούλια μέ χαμόκλαδα
νά προσπερνάει σέρνοντας, ἕναν ἀγούδουρα ξεριζωμένο
κι ὕστερα νά κοπάζει νά νικιέται καί νά χάνεται
στό φύλλωμα μιᾶς χαρουπιᾶς, καταμεσήμερο Αὐγούστου.

Ἦταν καί τ' ἀπογέματα στό βορεινό μπαλκόνι τοῦ σπιτιοῦ
ὁπού φουσοῦσε ἀγριεμένος καί μέ ἔσπρωχνε
κι ἐνῶ ἀναρωτιόμουν καί φοβόμουν μήν καί μέ πάρει
κοιτοῦσα πῶς νά κρατηθῶ, γιά νά χαζεύω λέει καί νά χάνομαι
στά σύννεφα πού ἄλλαζαν διαρκῶς σχῆμα καί χρῶμα
στά ὄνειρα πού στόλιζαν μέ ζωγραφιές τόν οὐρανό.

Πάλι θυμᾶμαι πῶς μᾶς δρόσιζε
στεγνώνοντας ἀπάνω μας τὰ ἰδρωμένα ροῦχα
ὅταν τρυγοῦσα μέ τή μάνα μου ὦρες ἀτέλειωτες μέ ἥλιο φονιά.
Καί ὅταν ἔπεφτε τό σούρουπο καί νοιώθαμε τή λάβρα
νά δυσκολεύει τίς ἀναπνοές, τόν περιμέναμε
στίς ἄκρες τῶν γερμένων φύλλων μήπως φανεῖ.

Μέ λένε Γιώργη καί ὄχι Γιώργο, μικρό μέ φώναζαν Γιωργῇ
τότε πού ἔφευγα γιά τό σκολειό μέ πάνινη τσάντα
μέ σταχωμένο ἀλφαβητάρι καί βλέμμα ἀνήξερο
στριμώχνοντας στήν τσέπη μου ψωμί κι ἐλιές.
Ἔξω ἀπό τό παράθυρο καί μακριά στά πόδια τοῦ βουνοῦ
σέ λάκκους καί σέ κορυφές, παρατηροῦσα κι ἔβλεπα
νά χτίζεται νά πλάθεται καί νά γεννιέται ἡ ζωή, πάνω στό χῶμα
κι ὕστερα νά σηκώνεται, νά φεύγει μόνη καί νά κατοικεῖ
σέ προσμονές εὐλογημένες, ἐκεῖ πού ἄκουγα καί λέγανε
πώς πλένεται, στεγνώνει καί βαπτίζεται ἡ μοίρα τῶν ἀνθρώπων
μέ τή βροχή καί τόν ἀέρα τοῦ Θεοῦ.

Τώρα λιγόστεψε ὁ ἀέρας καί τά καράβια πᾶνε
χωρίς πανιά.

ΠΗΓΑΜΕ

Πήγαμε καί ριζώσαμε στά λόγια
σέ λέξεις νά ἀκουμπήσομε εἶπαμε
νά πιαστοῦμε σέ συλλαβές
νά ξαποστάσομε
στίς εὐχές τῶν ἀνθρώπων,
νά ὀνειρευτοῦμε
ὅπου ἐλπίζουνε οἱ προσευχές.
Πηγαίναμε καί πηγαίναμε
μέχρι πού νύχτωσε καί χαθήκαμε μέσα μας
σέ τρέμουλα ἀπό μισές ἀναπνοές,
στίς ἀνερμήνευτες ἐκδοχές τῶν σχημάτων
χαθήκαμε
στήν ἄγνοια ὀνείρων καί ταξιδιῶν.

ΓΙΑ ΠΟΙΑ ΒΡΟΧΗ

Γιά ποιιά βροχή, ποιιά θάλασσα
για ποιόν καημό νά σοῦ μιλήσω
τώρα πού πέτρωσε τό βλέμμα μου
ταξίδι σταματημένο, στό πουθενά.

ΕΜΑΘΑ

Ἔμαθα
πῶς ξενυχτοῦν οἱ σιωπές,
πῶς ἐκπορεύονται
οἱ προσανατολισμοί τῶν ψιθύρων,
ἡ ἡρεμία τοῦ φόβου πῶς κατοικεῖ
σέ μάτια στεγνά.

ΛΕΞΕΙΣ

Λέξεις,
σέ ήχους καί σιωπές
σ' ανάμονές
καί χρώματα ξεθωριασμένα
σέ χρόνους διαφορετικούς
ξένους καί γνώριμους,
λέξεις κυνηγημένες
ἀκουμπισμένες ὡς τό θάνατο
πού πότε ζεῖς καί πότε περιμένεις
μιά σέ χαμόγελα δισταχτικά
μιά σέ εὐχές.

ΚΙ ΟΤΑΝ

Κι όταν πιά ξεπερνᾷς
τίς λέξεις καί τό φόβο τους
δέν ἔχεις, τί νά πεῖς.

ΚΑΙ ΞΑΦΝΙΚΑ

Καί ξαφνικά καταλαβαίνεις
πώς όλα γίναν τόσο γρήγορα
μέχρι πού τέλειωσαν
χωρίς κ'άν νά προφτάσεις νά τά δείς
πώς σέ προσπέρασαν καί χάθηκαν
δίχως νά συνειδητοποιήσεις
τήν τροχιά καί τό χρόνο τους.

ΠΑΝΤΑ ΦΟΒΟΜΟΥΝ

Τοῦ Γιάννη – Νοέμβρης 2013

Πάντα φοβόμουν τὰ ναυάγια
τίς μεταθέσεις, τίς ἀναμονές
τὰ παραμιλητά τῶν ἀνθρώπων
τούς δισταγμούς τῶν σιωπῶν.

Μέ τρόμαζαν
οἱ νύχτες πού ξημέρωναν δειλά
μέ ξεπνοημένα παραμύθια,
σέ λιτανεῖες καί σέ προσευχές
σέ παρενθέσεις χωρίς ὄνειρα,
ρίχνοντας τό ὄνομά τους
στούς δρόμους τῶν ἀνέμων
καί στίς κραυγές τῆς φωτιᾶς.

Κι ὕστερα,
εἶναι καί ὅτι ἔβλεπα
τίς μέρες πού σηκώνονταν ἀβέβαιες,
νά ἀποροῦν γιά χρόνους καί γιά ἐποχές
σέ ἴδια πεπραγμένα
μέ ἴδια χέρια, μέ ματωμένα δάχτυλα,
δάχτυλα ὅπου κράταγαν
μιά τόση δά ἐλπίδα, ὀρφανή
καί τήν ἔσερναν.

Καί πορευόμουν καί χανόμουνα,
σέ κεντρομόλες τροχίες, σέ διαψεύσεις,
μέ ἐρωτηματικά παγιδευμένα,
σέ ἀπόπειρες ἐπιστροφῶν.

Καί ἔτσι, ἔμαθα
νά ξεχωρίζω ἔμαθα
τά περιγράμματα ἀπό τίς μορφές,
τούς καθημερινούς νεκρούς
ἀπό τούς πεθαμένους,
στό τέλος
νά τακτοποιῶ θανάτους σέ μνήμες
καί νά ὀρίζω γιέ μου τή ζωή
μέ τίς ἀναπνοές.

ΤΟ ΚΟΥΤΙ

Πρωτοχρονιά 2014, στήν Κέλλυ

Όνειρα, όνειρα έχτιζα
τά έβαζα σέ παραμύθια καί τά στόλιζα
ύστερα τά τακτοποιούσα σέ κουτιά προσεκτικά
τά σκέπαζα μέ όνόματα νά μήν κρυώνουν
τούς έβαζα αριθμούς γιά νά τά βρίσκω
άν μοϋ χάνονταν,
τά φρόντιζα σοϋ λέω
τούς μάθαινα στή σιωπή πώς νά πορεύονται
τρόπους τούς έδειχνα νά κρύβονται, ν' άντέχουν
τά χάιδευα καί έλεγα μή μοϋ φοβάστε,
θά είμαι πάντα έδω μαζί σας
μαζί μου θά είστε καί έσείς, μονάχα έσείς.

Έτσι περνούσε ό καιρός
καί ή ζωή έλαχε καί μοϋ έφερε μίαν άλλη
πού ήξερε από παραμύθια, όνειρα καί σιωπές.
Πάλι κυλούσε ό καιρός καί φεύγανε τά χρόνια
καί φέραν ξαφνικά τό θάνατο
καί πάγωσαν τά παραμύθια καί τά όνειρα
καί ό,τι είχε απομένει στά κουτιά.

Όταν σέ βρήκα,
άναρωτιόμουνα γιά τό άν σβήνουν οί φωτιές
έάν κυφορεΐται ή έλπίδα μέσ στή λύπη
έάν ξαναβαφτίζονται τό γέλιο καί ή χαρά.

...κι έφερес την Άνάσταση, Χριστουγεννιάτικα,
μέ τή ζωή ενός μικρούλη Γιάννη
πού θά τοϋ μάθω νά κρατᾷ

μιά γομολάστιχα για άριθμούς,
νά ψάχνει καί ν' αναγνωρίζει τή ζωή
ἀπό τίς ζωγραφιές της,
χωρίς νά ξαγρυπνᾷ πάνω σέ παραμύθια,
χωρίς νά βάζει τά ὄνειρά του σέ κουτιά
οὔτε ν' αναρωτιέται καί νά ἀπορεῖ
γι' αὐτά καί γιά μένα.

ΧΩΜΑ

*Όχι στά δυτικά τό κεφάλι
είναι γιά τούς νεκρούς.
Γιά ποιούς νεκρούς μάνα;
Γιά τούς νεκρούς παιδί μου
ἔτσι λένε, δέν ξέρω...*

Φωνές χαμόγελα καί δάκρυα δέν ἔχουν
δέν ἔχουν θρήνους φόβους καί λυγμούς
ταξίδια, βίος καί γυρισμούς δέν ἔχουν
δέν περιμένει θάνατος γι' αὐτούς.

Καταμεσῆς τοῦ οὐρανοῦ καί τῆς νύχτας
ντυμένες τά παράπονα τῶν ἐποχῶν
περιδιαβαίνουν οἱ ψυχές
ἀλλάζοντας ὀνόματα στό χῶμα
σπέρνοντας σπόρους καί εὐχές
νά παρηγορηθοῦν.

Θά δεῖς βάζουν σημάδια καί ξανάρχονται
στήνουν μεσίστιες σιωπές στόν πόνο τῶν ἀνθρώπων
γιά ὅσα δέν πρόφτασαν νά εἰπωθοῦν,
ἀπό ψυχές ξεσπιτωμένες σέ ἀνέκταφα σώματα
πού δέν παραπονιοῦνται οὔτε διεκδικοῦν.

Χῶμα κατάδικο καί ἀλύτρωτο
σέ ἀναποφάσιστες παραμονές σταματημένο
σέ μνήμες ἀδιαπραγμάτευτες
ὁπού ξανασκεπάζονται νά κοιμηθοῦν.

Χῶμα πού ἀνακυκλώνεις τό ντουινιά
χτίζοντας μέ τή σπιθαμή τίς ἀναπνοές τῶν ἀνθρώπων
χῶμα δικό μου χῶμα
σέ σκάβω, σέ πατῶ, σέ προσκυνῶ
καί σέ κοιτάζω
πότε σέ σπίτια, μέ ἀνοιχτά παραθυρόφυλλα
γιά φρέσκο ἀέρα
πότε σέ μονοπάτια ταπεινά
πού ταξιδεύει ἡ σταγόνα τῆς βροχῆς
στά πόδια μιᾶς μέλισσας καθώς τρυγάει μυρωδιές
στήν ἄκρη ἑνός ἐλάχιστου φύλλου
ἐνός ἀνυποψίαστου βασιλικοῦ, πού μεγαλώνει
στήν αὐλή μου.

Μάνα μεγάλωσα πολύ καί δίχως νά τό θέλω ἔμαθα
πώς οἱ νεκροί καί τό χῶμα, δέν ἔχουνε ὀρίζοντα
καί προσανατολισμό.

ΠΡΟΧΩΡΩ

Φορτώνω μέσ στο βλέμμα μου
τούς δρόμους
άνέμους κοιμίζω
καί προχωρώ.

ΚΩΠΗΛΑΤΟΥΜΕ

Κωπηλατούμε, σέ ταραγμένες θάλασσες
δίχως νά ξέρομε τούς δρόμους
τραβοῦμε γιά τό πουθενά,
καί τά κουπιά μας ράγισαν,
τά κύματα φουσκῶσαν ἔχουν μαυρίσει τά νερά
καί ὁ ἀχός τῆς νύχτας στήν ἄκρη τοῦ ὀρίζοντα
νά ξεμπροστιάζει τά θαλασσοπούλια.

Κωπηλατούμε
καί τά κουπιά μας ἔσπασαν,
δέν ἔχομε κουπιά
οἱ φόβοι στά νερά βαθαίνουν
κάθε ματιά τοῦ φεγγαριοῦ καί ἄλλο μονοπάτι
κάθε ἀέρα φύσημα ἓνα χαντάκι διαφορετικό
κι ἐμεῖς ἐδῶ, κωπηλατούμε Θεέ μου, τώρα
χωρίς κουπιά.

ΓΡΑΜΜΑ ΤΟΥ ΧΕΙΜΩΝΑ

Δακρύζεις καί βρέχομαι
βροντᾶς καί φοβᾶμαι
κι ἀκόμη κρύβομαι Θεέ μου
σέ παραμύθια φυλακές.
Πάει καιρός πού θέλω νά σοῦ πῶ πῶς κάποτε
κουβέντιαζα μέ ἕνα κομμένο φύλλο
πού γύρευε τό αἷμα του, πιτσιλισμένο
στούς δρόμους τῆς βροχῆς.
Τό ἔβλεπα παραδομένο καί ἀνήξερο
νά πέφτει, νά χτυπιέται καί νά ρωτᾶ
τό χῶμα πού περίμενε
τόν οὐρανό πού τό κοιτοῦσε
γιατί, γιατί, γιατί μοῦ πήρατε τό αἷμα μου, γιατί.
(Πρέπει νά ἦταν οἱ καιροί πού πάλευα
μέ τίς αἰχμάλωτες μνημέες τίς ἡχηρές σιωπές
καί νόμιζα ὅτι μπορούσα, μέσα ἀπό λόγια
ξιπασμένα κι ἀτελέσφορα
μονάχος νά σηκώσω τό δίκιο τοῦ ντουνιά.)
Ἀργότερα
ἔμαθα νά παρατηρῶ τά χειμωνιάτικα φύλλα
νά γράφω γράμματα σέ φίλους ἄγνωστους
πού δέν ταχυδρομοῦσα
γιατί δέν ἤξερα ποιόν νά ἐμπιστευτῶ.
Ἔτσι μοῦ μείνανε τά γράμματα σάν παραμύθια
γιά ὄνειρα γιά παιδιά καί γιά μένα.
Αὐτό τό γράμμα
μπορεῖ καί νά μὴν εἶναι ἕνα ἀπό αὐτά.

ΠΑΡΑΜΥΘΙ

Θά σοῦ πῶ ἓνα παραμῦθι ἀπόψε
γιά τόν κυνηγημένο καί τόν κυνηγό
γιά τήν καρτερία, τή στωικότητα καί τή λύπη
πού βρέθηκαν μαχαιρωμένες σέ χαλάσματα
στάζοντας αἷμα.

Μά πιό πολύ, θά σοῦ μιλήσω
—νά εἶναι καί πιό πιστευτό—
γιά ὑποθήκες ἀνθρώπων καί λέξεων
πού ἐπιμένουν κι ἐπιγράφονται
ἀπό ἀνοίκειους
πάνω σ' ἀναπνοές σταματημένες
χωρίς νά δίνουνε λογαριασμό.

ΑΕΡΙΚΑ

Ἐκκολαπτόμενα ἀερικά καί τρομαγμένοι ἀγγέλοι
δεμένοι μέ κομμάτια σύννεφα ταξιδεύουν.
Μέσα στίς τσέπες τους κρατοῦν
ψιθύρους καί ἀναπνοές τῶν ζωντανῶν
κι ἓνα βιβλίο ἄκοπο μέ τά παράπονα τῶν νεκρῶν
στά μυστικά τοῦ Θεοῦ.
Χιλιάδες χρόνια
δίπλα στά ὄνειρα τῶν ἀστεριῶν
παλεύουν μέ ἀέρηδες καί μέ βροντές
σέρνουν εὐχές καί κατάρεις
πιάνουν κουβέντες μέ τόν οὐρανό
καί κουβαλοῦν τό γέλιο καί τό δάκρυ του
πότε στόν ἥλιο καί πότε στή βροχή.

Ἄν ἔχεις μάθει νά κοιτᾷς, τίς νύχτες,
θά δεῖς πῶς φτάνουν ὥς τίς στέγες τῶν σπιτιῶν
ὑστερα κατεβαίνουν στίς αὐλές
ἀνοίγουν πόρτες καί παράθυρα
καί μπαίνουν ἀθόρυβα στόν ὕπνο τῶν ἀνθρώπων.
Εἶναι ἐκεῖνες οἱ φορές ὅπου ξυπνᾷς ἀλαφιασμένος
χωρίς νά εἶσαι σίγουρος γιά τίποτα
ἄν ἦτανε, ἄς ποῦμε, ξενομπάτες ἢ σκιές
γιατί μέσ στό σκοτάδι δέν γίνεται νά ξεχωρίσεις
καί νά πεῖς.

ΤΑΞΙΔΕΥΩ

Ταξιδεύω σέ μιά κόλα λευκή
χτίζω τετράγωνα καί κύκλους
χαράζω δρόμους
καί τούς αλλάζω καί τούς κρύβω
σέ τοίχους, πόρτες, σιωπές
μνήμες πολύχρωμες,
πού προστατεύω νά μή φαίνονται
καί περιμένουνε καί δέν μιλοῦν.

ΚΟΜΜΑΤΙΑ

Κομμάτια σιωπῆς όπου μιλούν
ἄγνωστες γλῶσσες τῆς ψυχῆς
ἀποχρώσεις τῶν ἡχων
σέ προσδοκίες πού δέν ἐρμηνεύονται
καί πού δέν ἔχουνε,
οὔτε μποροῦν νά περιμένουν,
τίποτα πιά.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΠΟΙΗΜΑΤΑ ΠΕΡΙΟΔΟΥ 1999-2009 σελ. 9

Πάλι ἐδῶ	11
Δρόμοι	12
Κρύβομαι	13
Σκαρφαλωμένος	14
Δέν ἔχω κώδικες	15
Φοβᾶμαι	16
Εἶπα	17
Νύχτα μαβιά	18
Τώρα	19
Δέν εἶναι ἡ ζωή	20
Εἶναι πού κάποτε	21
Μέ φοβίζουν	22
Γράμμα	23
Νά μακαρίζεις	24
Φωτογραφίες	25
Τίς νύχτες	26
Σ' ἐτοιμοπόλεμες ἀναφορές	27
Εἶσαι μιά πίκρα	28
Μ' ἓνα μολύβι κι ἓνα χαρτί	29
Δέν ἔχω νά σοῦ πῶ	30
Στήνομε τοίχους	31
Δελτίο καιροῦ	32
Χωρίς πυρά	33
Ψάχνοντας	34
Στίς σχισμές	35
Πέρασε ὁ καιρός	36
Γίναμε	37
Μετακομίζω	38
Ξανά	39
Ὅριστικά	40
Καθώς ἀδειάζει ἡ παρέα σου	41
Πέντε ἄπτιλα	42

Σ' ένα τιμόνι	44
Έσύ	45
Προτιμούμε	46
Σέ κύκλους	47
Σέ θυμάμαι	48
Σέ κοιτάζω	49
Λόγια	50
Ζωή	51
Έπιτύμβιο	52
Τῆς Μαρίας	54
Νά σοῦ μιλήσω;	56
Λείπεις	57

ΠΟΙΗΜΑΤΑ ΠΕΡΙΟΔΟΥ 2010-2017

Ακόμη	61
Στήν ἴδια σειρά	62
Όπως	63
Δέ βρέχει	64
Ξεχάστηκα	65
Θά σέ πολεμήσω	66
Άσε με	67
Σκόρπια	68
Τά λάθη μας	69
Δέν ξέρω	70
Δρόμοι	71
Θεατής	72
Σιωπές	73
Εἶπες	74
Χτίζομε τή ζωή μας	75
Άλλοίμονο	76
Μπαρμπούτι	77
Έαυτούληδες	78
Εόδεψα τή ζωή μου	79

<i>Μεθύστερα</i>	80
<i>Γιέ μου</i>	82
<i>Ταξίδια σιωπής</i>	84
<i>Ύστερα οί σιωπές</i>	85
<i>Ό άέρας</i>	86
<i>Πήγαμε</i>	88
<i>Γιά ποιά βροχή</i>	89
<i>Έμαθα</i>	90
<i>Λέξεις</i>	91
<i>Κι όταν</i>	92
<i>Καί ξαφνικά</i>	93
<i>Πάντα φοβόμουν</i>	94
<i>Τό κουτί</i>	96
<i>Χώμα</i>	98
<i>Προχωρώ</i>	100
<i>Κωπηλατούμε</i>	101
<i>Γράμμα του Χειμώνα</i>	102
<i>Παραμύθι</i>	103
<i>Άερικά</i>	104
<i>Ταξιδεύω</i>	105
<i>Κομμάτια</i>	106

ΤΟ ΒΙΒΛΙΟ ΠΟΙΗΜΑΤΩΝ *ΓΡΑΜΜΑ
ΤΟΥ ΧΕΙΜΩΝΑ* ΤΟΥ ΓΙΩΡΓΗ ΣΕΡΚΕ-
ΔΑΚΗ ΤΥΠΩΘΗΚΕ ΤΟΝ ΙΟΥΛΙΟ ΤΟΥ
2018 ΑΠΟ ΤΙΣ ΓΡΑΦΙΚΕΣ ΤΕΧΝΕΣ
ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΑΝΤ. ΓΚΕΛΜΠΕΣΗ ΓΙΑ ΤΙΣ
ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΤΩΝ ΦΙΛΩΝ

Τίς τυπογραφικές διορθώσεις
φρόντισε ό Κώστας Θ. Ριζάκης.